

Construïm l'esquerra i el socialisme democràtic a Catalunya. Hora de sumar

Maria Badia

Bona tarda. Em plau aquesta reunió, sobretot perquè em permet retrobar velles amistats. Però també perquè la vostra massiva presència avui aquí vol dir que la iniciativa de convocar-nos per parlar del que ens preocupa, és encertada.

Hem vingut avui a parlar de reformes. De la reforma de la política, de la democràcia, dels partits polítics, de les diferents formes de participació política, de quin model per després de la crisi,...i de quina alternativa de progrés per Catalunya.

El cert és que la crisi i les crisis han posat en evidència un sistema de control democràtic deficitari i una manca de transparència. A Europa, a Espanya i a Catalunya. I per això la paraula *crisi* ha anat acompanyada de la de *reformes*.

També en els EEUU s'estan produint reformes més o menys ambicioses -tant com ho permet un Congrés de majoria republicana- per tal de fer front a una globalització governada per la llei de la selva,...

I a Catalunya aquesta necessitat de canvis ve a sumar-se a les altres reformes pendents que tenen a veure amb qüestions més d'índole interna i relacionades amb l'estructura territorial d'Espanya.

Voldria fer una breu referència a les reformes en l'àmbit internacional, europeu, espanyol i català i, sobretot, la inter-relació entre aquests diferents nivells de governs.

Perquè si bé és cert que cada un d'aquests àmbits té dinàmiques pròpies i especificitats, també ho és que els grans reptes són compartits i que només podrem donar-hi resposta si ho mirem i ho pensem globalment.

De quines reformes estem parlant?

A nivell global, Pascal Lamy, el director general de l'OMC, en els anys 90, va proposar la doctrina de la "globalització controlada" "la mondialisation maîtrisée". Doctrina que en el comerç internacional ha donat uns resultats acceptables, dotant-lo d'unes normes que han evitat el *campi qui pugui*, però que pel que fa a les finances és evident que ha fracassat perquè les úniques normes que s'apliquen en aquest terreny són les del més poderós.

CALEN DONCS REFORMES EN EL SISTEMA FINANCER I EN LES INSTITUCIONS INTERNACIONALS

En l'àmbit europeu hem assistit a una incapacitat de reacció per manca d'instruments adhoc que permetin prendre les decisions adequades i en el moment oportú. TOO LITTLE, TOO LATE. Els errors en el disseny de la unió monetària han complicat molt la sortida de la crisi.

Avui, després de mesos de discussions i de portar a una situació econòmica insostenible a alguns dels països de la UE, hi ha sobre la taula mesures que si es prenen de forma ràpida evitaran el desastre total. Però per aplicar aquestes mesures:

CALEN REFORMES CAP A UNA UNIÓ BANCÀRIA I UNA UNIÓ FISCAL

A Espanya, molts dels problemes tenen a veure amb una defectuosa regulació de sectors sencers de l'economia i a la falta de transparència i de control.

El tema de BANKIA, és per desgràcia, un clar exemple d'aquesta manca de regulació i de control.

CALEN REFORMES EN EL SISTEMA FINANCER Y EN EL SISTEMA DE CONTROL DE LA BANCA

I a Catalunya, tenim els nostres BANKIES particulars que pateixen de la mateixa manca de transparència i poca regulació.

PER TANT TAMBÉ CALEN REFORMES DEL SISTEMA FINANCER I DE CONTROL DEMOCRÀTIC

Veiem doncs que les reformes són necessàries i que són pràcticament les mateixes en cada nivell de govern. Però les reformes poden anar cap a una direcció o cap a una altra i això depèn molt de nosaltres.

Però em voldria aturar un moment a Catalunya, sobre els canvis que necessita Catalunya en la seva relació amb Espanya. Els socialistes catalans sempre hem defensat una Espanya federal, un sistema federal, però després de molt de temps de parlar-ne, hem de reconèixer que no trobem aquells Am qui federar-nos.

No voldria que amb això interpretéssiu que estic responsabilitzant una de les parts o una altra. Només poso en evidència que la connexió entre les parts per caminar cap a un projecte federalitzant no ha funcionat. El federalisme tal com avui està plantejat diria que està en via morta.

Potser es podria iniciar una altra via de contactes amb aquells que de fora de Catalunya pensen que el federalisme es un model per l'Espanya pluricultural. He de confessar que una iniciativa d'aquest tipus tindria molt d'interès per mi. En tot cas, la via que s'ha utilitzat fins avui no ha donat el mínim de resultats que permeti pensar que aquesta seria una solució.

Crec profundament en el federalisme, tant per Espanya, com per Europa. Però si no hem avançat en la via federalista i la via de la independència o planteja escenaris clars en relació al seu encaix amb Europa -com explicaré més endavant-, quin lloc per Catalunya?

Comparteixo totalment, els que diuen que els socialistes hem de parlar d'independència, com hem de parlar de tots els debats que interessin els ciutadans. De fet, la FRC va celebrar un debat sobre la qüestió fa pocs dies.

Sobre la independència m'agradaria fer alguns comentaris, relacionant-los amb el debat sobre la independència d'Escòcia -de la que tant es parla darrerament- i del seu encaix a la UE en el cas que s'independitzés del Regne Unit.

No són situacions del tot comparables, però el que s'ha escrit sobre Escòcia pot il·lustrar una mica el debat sobre Catalunya.

La House of Commons va elaborar un informe sobre les diferents situacions en les que Escòcia es podria trobar en el cas de la seva independència del Regne Unit.

Contempla tres escenaris segons la llei internacional:

1. Continuació i secessió

Quan un Estat es trenca, les obligacions i els tractats internacionals queden en l'estat que continua -si és possible discernir-ne un. La part del territori que se separa serà un nou estat, lliure de les obligacions internacionals de l'estat predecessor.

Índia i Pakistan. El 1947 Pakistan es separa de l'Índia quan acaba el domini britànic. L'Índia es considerarà la mateixa entitat que l'Índia britànica i Pakistan fou un nou Estat.

2. Separació

La situació d'una separació voluntària d'un Estat és totalment diferent. Es podria interpretar la continuïtat de les obligacions internacionals per cada una de les parts.

Síria i Egipte varen formar la República Àrab Unida el 1958, aquesta fou considerada un membre únic a NNUU i quan es va dissoldre el 1961, Síria simplement recuperarà el seu estatus com a membre de NNUU.

3. Dissolució

Si es considera que un estat és dissol completament i a partir d'aquest es formen nous estats, ambdós haurien de demanar la membresia a les organitzacions internacionals.

Quan Txecoslovàquia es va dissoldre, no hi hagué continuïtat i tant la República Txeca com Eslovàquia van haver de demanar de nou la membresia a NNUU.

Qui ha de decidir quina de les tres possibilitats seria la d'Escòcia? S'hauria de negociar entre les parts abans de la independència i si no hi hagués acord, la Cort Internacional de Justícia hauria de donar la seva opinió.

Afegeixo que els Tractats de la UE no fan cap referència a la separació d'una part d'un territori d'un EM.

Com veieu no hi ha un escenari clar i per tant, el debat sobre la independència necessita fer-se en profunditat i amb coneixement de causa i la proposta federalista necessita un nou enfoc.

Però tant l'un com l'altre, no poden fer-se al marge de l'encaix amb la UE i del nivell d'interdependència global.

De la mateixa manera que les reformes per un nou model de societat, només seran eficaces si es fan des dels nivells de govern supranacionals.

Hem o no hem de parlar de reformes? N'hem de parlar i molt.

I ja acabo. I ho vull fer emmanllevant una frase de Einstein, que diu:

"Ains the difficulty, there is room for opportunity".

"Enmig de les dificultats hi ha espai per les oportunitats".

Moltes gràcies.